

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενίων.

Ἐρχοῦσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ δά' ἔβρον λαοὶ μὲ περαχίλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ καθὲς χρόνον—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γυῖόν ἔφερον παντός εὐχρόσου τέλεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα ῥωμιοῦ ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δά πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλει.

Ἰκταβρίου τριάντα,
τὰ συνῆθη συμβάντα.

Ἐξήντα τέσσαρα σὺν ὀκτακόσῳ,
παντοῦ μνημόσυνα τελοῦνται τόσα.

Φαβουλάς καὶ Περιπέλους, ὁ καθένας νέτος ἀνέτος.

μὲσω γλῶσσῶν ἀμορσοῦν
εἰα κόλληβα τὰ φῆς
καὶ τὰ πῆς: Θεὸς ἄσχαρῶστον.

Φ.—Μνημόσυνα κ' ἰδῶ κ' ἐκεῖ, σ' εἰλητὴ ῥωμιοσύνη,
λέγε πῶς καὶ σὺν Ὄθωνα μνημόσυνα δά γίνῃ,
κ' εἰα λοιπὸν χορῆς μιλῶ,
βρῆ Περιπέλη, τὰ πάμε,
κ' ἐγὼς διαγμένου Βασιλεῖα
τὰ κόλληβα τὰ φῆμα.

Π.—Καὶ τοὺς σημερον θυμοῦμαι, μὰ καθόλου δὲν ἐχάνα
καὶ τὸν Ὄθωνα τὸν πρῶτον, τὸν διαγμένο Βασιλεῖα,
καὶ τὰ κόλληβά του τρώγω, καὶ μνημόσυνα τοῦ πάσω
μὲ παληός μας Ἀμοδιόλου, ποτῶν ἄστρα τὰ μαλλῆ.

Ἵποιοι πῶν γηγόνος
τρώντι πανεφροσύνῃ! ..
εἰα μαζί μου κερνήδες
αἰ τοῦτο τὸ μνημόσυνον.

Γαῖαν εἰσφῶν ἄς ἔχη μὲς ὁτὸ χῶμα ποῦ κοιμῆται
καὶ τὸ γένος ἄς θυμῆται,
ποῦ τὸν ἔβρωσε ὁτὰς δέκα τοῦτου τοῦ μηνός Ὀκτωβρη,
κ' ἄν καλὸ μᾶς ἔχει κάνει ὁτῆν φυχήλια του τὰ τέρρη.

Ἐλα τὰ μνημογεώσαμεν μὲς ἄλλων κερνήτων
τὸν Ὄθωνα τὸν πρῶτον,
κ' ἀρῆντες πάσων μέριμνῶν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
ὁτῆν αἰθουσαν ἄς σπεύσομεν τοῦ Πανεπιστημίου,
κ' ἄς συνδρανήσομεν κ' ἐμεῖς οἱ σημερον ἰσπαντα
μὲ τοὺς Ἀριτογέγονας τῆς ἐποχῆς τῆς τότε.

Φ.—Μελλόσης διαδόσεως μεγάλας συγκηφῆσαι...
καὶ πῶς ἔμπορεῖς, βρῆ Περιπέλη, ποτὴ μὲ ἰσμορηφῆσαι
τὸν Ὄθωνα τὸν Ἀνακτα ρωμαντιῶν Κιχῶτων;...
ἐπὶ τῆς Βασιλείας του ρωμῆος κατὰ πρῶτον,
πῶς ἔγνε τὸ Σύνταγμα τὸ πρὸς ἐλλογημένον
πρὸς δόξαν καὶ τὸν Ἰωανταῖν καὶ τὸν νεκομημένον.

Μνημόσυνον ἀληθινὸν
τῶν εὐγνωμόνων Ἀθηναῶν,
φῶρος εὐγνωμοσύνης
τῆς ὀλης ῥωμιοσύνης.

Μὲ τὸ σταγεῖ, βρῆ Περιπέλη, καὶ δέχως τὰ τὸ θέλι
μὲς ἔβρωσε τὸ Σύνταγμα μετὰ πολλὰ μαρτοῦσα,
κ' ἐμεῖς μὲ τοῦτο ἄναμε τῆν ἀγορῆλια μιλῶ
κ' ἴδαμεν φῶς ἀληθινὸν καὶ ἄδην ἀραφῆνημα.

Ἐξῆσας καὶ Θεοτόκῃν καὶ Σιμόπουλον δημοῦ
καὶ τὸν πάλα Βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος ἐνθυμοῦ,
καὶ μὲ τόσας κορυφῆς

Ἄν τοῦτο δὲν ἴδδωτο τὸ Σύνταγμα μας, τίς
σπερῆτι πῶς δά πῆρῆνε τὸ κῆδος, παρῶντα.
Χωρὶς ἐκεῖνο ἄναμε ποτὴ μὲς Παρῆλαμῆτον;
χωρὶς αὐτὸ δά ἄναμε ποτὴ μὲς φραμῆτον;

Χωρίς εκείνο θάκουγες τούς ρήτορας τῶν κράτους
νυχθημερόν νά ακούσῃς,
καί θά 'μποροῦσαν προπέσει ὀψήσεις τούς χορτάτους
πατόκωφρα νά λούζουν:

"Αν 'στού διαγμένον τὸν καιρὸ
τὸ Σύνταγμα δὲν 'νάναμε,
φαντάσου, καύκαλο ξερό,
τί γλέντι ποῦ θά 'χάναμε.

Π. — Ἀλήθερα λές, βρε Φασουλῆ, κι' ἄς εἶν' ἐδλογημένος
ἐκεῖνος ὁ διαγμένος.

Χίλια γι' αὐτὸν μνημόσυνα, χίλια γι' αὐτὸν συχώρια...
φαντάσου 'στὴν σημερινὴ τῶν κράτους στενοχώρια
νᾶλεπε καί τὸ Σύνταγμα καί πᾶς ἐκ τούτου νόμος...

Φ. — Μονάγα ποῦ τὸ σκέπτομαι μὲ πᾶναι κρύσι τρώμος.
Τὸ Σύνταγμα 'ἄν δὲν 'νάναμε
τί γλέντι ποῦ θά 'χάναμε.

Θάμασε χωρίς ἐκεῖνο σὰν καί τώρα σοβαροί;
θῆχαμε καί τὸ Κορόδι;
θῆβλεπε τὸν Θεοδοσῆ
κάθε τόσο 'στὸ μπαλκόνι;

Θάχερα ποτὲ ν' ἀκούσω
'στὴ Βουλὴ τὸν Μοναρχοσοῦ;
Θά μὸς 'πλόγιζαν τὰ στέργα
οὐ καμίνια φιλογερά;
θᾶρρεγα ποτὲ Κουβέρενα
μὲ καμπόσα πατερά;

Θάμανες αὐτὰ ποῦ νάνεις μὲ τὸ Σύνταγμα, βρε βλάνα;
θῆχαμε καί τοῦ πολέμου τοῦ γνωστοῦ τὸ παταρόνα;

Κι' ἄν ὁ πόλεμος ἐκείνος
δὲν ἔγινετο, βρε κήπος,
θῆβλεπε καί τούς 'Ελλήλους Θεραμβενικῆς εἰρήνης;
θῆβλεπε Λαχεῖα Στάλου καί Ταμεῖα τῆς Ἀμύνης;

Θῆχαμε κι' ἐκεῖνο τώρα τῆς συμβάσεως τὸ δρόμα,
τὴν παραίτησιν ἐκείνην γιὰ τὸ ἔσχατο μὲ γράμμα,
καί τὴν βίβλα τοῦ Κόντε, κι' ἄλλα ἄλλα τὰ γνωστά,
ποῦ κι' ὁ μάλλον ἐπιτήσμων εἰς τὴν μνήμην του βαστῆ;

Π. — Ἐάν αὐτὸ τὸ Σύνταγμα, βρε Φασουλῆ, 'δὲν ἦτο
φαντάσου τί θά 'νάναμε...

Φ. — Μὴ μὸς τὸ λὲς καί φρεῖτο.
Κι' ἐκεῖνοι ποῦ νηστεύουνε κι' ἐκεῖνοι ποῦ πεινᾶνε
φαναζοῦν γιὰ τὸν Ὀθωνα: συχαρεμένος νάνα.

Π. — Μῆσα οὐ 'μέραις ποτηραῖς
συχαρεμένος τρεῖς φοραῖς
Ἀδτιός, ποῦ τῶσους ἔκανε 'στὸ βήμα ν' ἀλλάζουν
καί πρόσσπα ν' ἀλλάζουν,
καί νὰ μεταμορφώσονται γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν Φρεῖσοι,
καί νὰ μᾶς λένε: πρεῖσοι.

Φ. — Μῆσα οὐ 'μέραις ποτηραῖς
συχαρεμένος τρεῖς φοραῖς

Ἐκεῖνος, ὅπου 'χάρισε λαγόγγι τῆς γαλιάνδρας
εἰς τοὺς συγχρόνους ἄνδρας,
'Ἐκεῖνος, ποῦκανε κι' ἐμὲ κι' ἄλλα τὸν ἐρίφη
γαλιάνδρα καί κοταφίρι.

'Ὡ λαὸ τῆς Ρωμαιοσύνης,
οὐ καιροὺς ἀμνημοσύνης
δεῦτε μετ' ἐγγημοσύνης
μνημοεῦσάμας ἐκείνου τοῦ θυσιῶτου Βασιλέως,
ποῦθᾶσε τὸ Σύνταγμα μᾶς, ὅπως ἀφῆτον τὸ κλέος.

"Ἄς τὸν μνημοεῦσον δλοι,
ποῦχαν λόξα, ποῦχαν τρέλια
πᾶς θά πάρονε τὴν Πόλι
μόνο μὲ τὴν φουστανεῖλα.

Μὰ κι' ἐκεῖνοι τῶν συγχρόνων,
ποῦ γὰρ Σύνταγμα κρεπάσαν,
καί μὲ τὴν ἰσχὺν του μόνου
κατρεθόν τὸν Ἰαπῶνον
τάπαντύκαστρα νὰ πάρονε.

Π. — Τὸν θυμάσαι τὸν φρεῖσά,
μὲ τὴν φρεῖντα, μὲ τὸ φρεῖσι,
τὰ ποζ'λοῦκα τὰ χρεῖσᾶ
καί τὸ δαμασκι' σ'τι μῆσι;

Τὸν θυμάσαι τὸν κουφὸ,
ποῦχε πόθο του κουφὸ
ἄλλοιο νὰ καρβαλλοῖ
κι' ἀδελφῶν ζυγὸς νὰ λύσῃ;

Φ. — Τὸν θυμάσαι, Περικίετο, τὸν κουφὸ φουστανεῖλα,
ποῦ δὲν ἀκουγε καλὰ
θέματα ἄρρητα Συμβουλῶν,
παρὰ μόνου βόγγους δοῦλων;

Τὸν κουφὸ τὸν Βαναρῆσο τὸν θυμάσαι, πατριῶτη,
ποῦχαν πάντα θέσι πρώτη
'στὴς Ἀδλις του τὰ σαλόμα
τὰ τσαπράζα, τὰ μηλόμα;

Τὰ θυμάσαι τῆς καλῆς του
Βασιλείσης τὰ ερωμάντζα;
τὴν θυμάσαι τῆς Ἀδλις του
τὴν μεγάλη προσηχάντζα;

Χρόνοι ζόφου, χρόνοι σκότους!
μῆσα 'στῶν χορῶν τὸς κρήσους
νὰ νητάζῃς πρῶτους πρῶτους
τοὺς ἀγνωστὰς ἐκείνους.

Τι Παλάγα, Περικίετο... νὰ ζητῆς νὰ 'δῆς βελᾶδες
κι' ἐμπροσὰ σου νὰ θραβαῖνον τρομεροὶ φουστανεῖλδες
μὲ τῆς πάλαις τοῦ πολέμου...
τί κατῆσταις, Θεὲ μου!

Π. — Είς τὸν Βασιλεὺς τὰ χρόνια
πόση πόση καταφρόνια.

Πῶς ἐπρόκειρε τὸ κρέτος, πῶς ἐπρόκειρε τὸ γένος!....
τώρα κόσμος μορφωμένος,
τώρα πρόσωπα ὅσῃ οὐρα
φιγουράρον ἕνα κ' ἕνα....
τὸ πανάγμα τὸ πάλαι
καὶ μᾶς ἔμεινε τὸ πένα.

Φ. — Φαντάσου νῦναι Βασιλέως καὶ τὰ φορῆς τοῦ λουμά
κ' ὅπως σου τ' ἀκολουθοῦν φρεσάκια μυουλόμα,
μὰ νῆχης καὶ Βασίλισσα μὲ φέρι καὶ παπάς!...
τί γόιστο καὶ τί γὰς!

Πὶ κόσμος τότε ταπεινός!...
φαντάσου νῦναι Βασιλέως,
καὶ νῦναι φίλος σου στενός
καθένας ἀξίως τοιλέως.

Φουσιανέλα ἄντὸ παρτέτο,
φουσιανέλα ἄντὸ Παλάτι,
καὶ νὰ κᾶνης, Περικιέτο,
τὸν Μεγαλοδέτη.

Μὰς ἄντὸ χρόνια τὰ χρόνια
νῆχης καὶ Μεγάλ' Ἰδέα,
καὶ κουνός φουσιανέλης
νῆχης μόντερα νὰ μιλῆς
πᾶς ἡ δοῦλιος Ἐλλᾶς

πρέπει τὰ δασκᾶ νὰ γίγη
καὶ τυράντους νὰ συντρέγη.

Π. — Κί' ἐν τοῖτοις ἔλασταν πολλοί,
κάθε τοιλέως καὶ βιλέως...
μυαλό πού τῆχε, Φασουλή,
κί' αὐτός ὁ Βιτελοβάχος.

Μετὰ πολλῆς θρασύτητος καὶ γλώσσης δουσιόλου
χωρὶς Ταμεία τοῦ Στρατιῶ, χωρὶς Λαχταία Στόλου,
καὶ δίχως Θεοτόκειον Προβιολογισμῶν
ἐτόμιζε πᾶς θάλλον τὸν Ἰσθμῖον δασμῶν.

Θνημάσαι, βρέ, πού ἤπηναι τὴν Καθαρή Λεπτέρα
ἄσπρος Στόλου ἐκεῖ πέρα,
καὶ τὸς ἐδᾶνονος ἔβλεπε κί' ἄκουγε τὸ στασίλι,
κί' ἐδοῦναι τότε χαρωπός,
κί' ἐτόμιζε πᾶς οὐτο πᾶς
θὰ λιγρωθοῦν οἱ δοῦλοι;

Κί' ἐν τοῖτοις τὸν ἐπίστευε καθένας συμπολιτής...
μυαλό πού τῆχε, Φασουλή, κί' αὐτός ὁ μακαρίτης.

Φ. — Σῶθηκε καὶ παρόβαλε τὰ χρόνια τὰ παρὰ
τὸ τότε Βασιλεῖ
μὲ τοῖτους τοῦ πολιτισμοῦ τὸς χρόνιας τὸς μεγάλους,
πού μεταλαμπαδεύονεν τὰ φῶτα καὶ ἄσπρος Γάλλους.

Τότε γὰρ ὑβέλλου πῆδημα τὸ στήθος μας ἐπιλόττα
κ' ἤχετο κ' ὁ Κερνάβαλος τρυμένος Μανεδόν,
κ' ἐπήγαινε ἄτον Πειραιᾶ μὴ μὲ παλκοκαρδίττα
καὶ τέλος πάντων ἐφθάνει εἰς ὄρας τρεῖς σχεδόν.

Μὰ τώρα μπαίνει μὴ χαρὰ μὲς ἄτον ἠλεκτρικὸν
καὶ τρέχει, φαμφαρόν,
κ' ἄν γίνῃ γὰρ τὴν τύχη σου κανένα ξερνικὸ
φθάνει σὲ πέντε μόνο.

(Αἰφνης τὸν Ὀθωνα κυτᾶ
καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν αὐτά.)

Φ — Τῶν Βιτελοβάχων γέννημα, κατάλευκον προχώρει,
κ' ἔδους τοὺς μνημονεύοντας τὴν μνήμη σου συγχώρει.
Σὺν Ἴσχω ἄτον Παλιῦ μὲ θαροῦ πῶς τραγυρίζεις,
κ' δια τὰ μέρη τὰ παλιᾶ,
βασανισμένε Βασιλῆ, τὰ βλέπεις καὶ δουρίζεις.

Π. — Νάτον... μᾶς παρατηρεῖ
καὶ κοπᾶ μας προχώρει
μὲ γυμνὸ σπαθί ἄτον χερεῖ
καὶ πολεμιστῶν δοκίει.

Ποῖος Βασιλῆς κ' αὐτός,
ποῦ δαφνῶν ἐπὶ δόκει κλάδους...
γὰρ τὸ Σύνταγμα κοπιός,
γὰρ τὸ γένος μεγᾶδους.

Φ. — Τῶν Βιτελοβάχων γέννημα, τὸν Ἴσχω σου κυτᾶ...
μᾶς ἔδους τὸ Σύνταγμα, σ' ἔδωξάμε γ' αὐτό.
Προχώρει ἄτον Σύνταγματος τὴν ἐφόρον κοιλιάδα
καὶ κῦττα τὴν Ἑλλάδα.

Πῶς τόσο τὴν ἀγάπησες κ' ἔκανε τέτοιο θῆρον;
τί διάβολο τῆς εὐρισσες κ' ἔχεις ἐλλίπιδας κοφάρας;
τῆς εὐρισσες τὸ κῆτι τί, τῆς εὐρισσες ἐκείνο,
ποῦ κάθε μεγαλόκαρδος τῆς ἔβρισκε τῆς μαγιοκόφας.

Ἀπὴ κανὴν πολιτεία δὲν ἔχει κατ' οὐσίαν,
δὲν εἶναι κράτος σὺν πολλὰ μὲ νόμον ἐξουσίαν,
ἀλλ' εἶναι κατ' ἰδανικὸν καὶ συμβόλιον Ἰδέας
μὲ μιαν δάφνην Ἀθηνῶν κ' ἀνάσθας Ἰουδαίας.

Κᾶν μὲ βροντὴν βαρυβόουπον μυκᾶται κεραινοῦ
καὶ πέρνει γὰρ σημάδα τῆς κομμῆς τοδρασοῦ,
κᾶν τρώει πάτρα ορακᾶ, κᾶν πᾶι πατὶ καὶ κρέμα,
κᾶν βασιλεύει καὶ κρατεῖ κυρίαστος ὁ ἄθμος,
κᾶν βασιλεύει κύριος μὲ σκήπτρα καὶ μὲ στέμμα,
κᾶν ἐξοριεῖ τὰ χερεῖ τῆς, κᾶν τάλαρνεῖ ἔντιμος.

Κᾶν τὴν κητάεις κουροῖδι, κᾶν γαῖρον Ἀμαζόνα
νὰ βλέπῃ τὴν Ἀγὰ Σοφίᾶ, μὴ καὶ τὸν Παρθενόνα,
κᾶν Νικησὶ στήνει τρώπαια κ' ἀγάλματα μεγάλα,
κᾶν οἶχνη τὴν ἀσπίδα τῆς κ' ἀρῆζει τὴν φενγάλα,
κᾶν δούος παραβύρανε σῆπει νὰ πῶς γλυκάνῃ
δὲν τὴν ἐξουερῆζεται κανένος μ' ὄ, τι κάνει.

Γ' ἄπτην Στρατός δὲν ἀφαιρεῖ, μήτε κανένος Στόλος,
κ' ἔσο μὲ τοῦτους κ' ἄν κροτῆ
μόνο γ' αὐτὸ τὸ κῆτι τί
σῆπει πρὸς χάριν τῆς βωμοῦτος καθεὶς δουροπόλος.

Μὲ τοῦτο μόνον ἀρεταί πρὸς ἰδεοῦδες πτήσις
κ' εἶναι ἄπτη τῆς κησις
τοῦ σύμπατος ἡ κησις.

Π. — Ἀπὴ βεβαίως, Βασιλῆ, δὲν εἶναι πολιτεία,
γὰρ τέτοια τὴν σκαίνεσαι καὶ σοδρῆσαι ναυτία,
κ' δταν Φιλέλλην κύριος λόγο γ' αὐτὴν σοῦ κᾶνη,
τρέχει νὰ βρεῖς λαμᾶνη,
καὶ κάθε τόπος εὐφραμῆς σοῦ φραίνεται παρατόνος...
μὰ σὺν γευθῆς τὸ θεοῦν συμπίουον τοῦ Πλάτωνος
σὺν κησιος νὰ σ' ἐμῶγρε ξεχάνεις τῆς πομπᾶς τῆς
καὶ τὴν θμειεσ παραφόρος ἐν στήσις ἀναπασιος.

Φ. — Γ' αὐτὸ τὸ κῆτι, ποῦ κανεὶς δὲν καλοῦζερεῖ τεῖναι
καὶ κροφολεῖ μῆσα σου; γ' ἄπτην ἀγάπη δίνε,
γ' αὐτὸ μ' ἐλλίπιδες ἐπαλε τὸ στήθος σου κ' ἐσορῆγα,
γ' αὐτὸ δὲν σ' εὐρισσαν κουφοῦ τὰ θούρια τοῦ Πῆγα.

Γὰρ τοῦτο τὴν ἀγάπησες πᾶν Ἑλθῆς ἔδω πέρα,
γ' αὐτὸ τὴν ἐσυγχώρησες σὺν σ' ἔδωξες μὲ μῆρα,
μόνον γ' αὐτὸ ἔεφῆρησες καὶ σὺ μὲ τδομαί τῆς
καὶ νὰ ταφῆς ἐξήγησες μὲ τπσορο φόρομαί τῆς.

Π. — Καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα σου τὴν προσφιλεῖ συχώρα,
ποῦναι πολὺ τὸ χᾶλι τῆς
καὶ τὸ ξεροῦ κερᾶι τῆς
κῆτι ἄτον τοῦτο κᾶρα.

Μὴ βλέπεις τὴν πραγματικὴν,
δοῦο πληροῦται τόπος,
μὰ βλέπει τὴν ἰδανικὴν
μὲ τοὺς δουροπόλους.

Ἔ Βιτελοβάχων γέννημα, τῆς Βαναρίας Ὀθων,
ἐξόρωτε φρουτανεῖδι καὶ Βασιλῆ τῶν πόθων,
ἔλα νὰ ὄπῃς μνημόσυνα κ' ἐγκώμια ν' ἀποσῆς
τῆς νέας πρωτεοδούσης.

Μὲ τοὺς φρουτανεῖδους σου προχώρει, Βασιλῆ,
καὶ μὲ ἄπὸ τοῦ τᾶρον σου τὸ κᾶρι τὸ ξεροῦ
ν' ἀνθίσῃ τῶν δουριων μᾶς ἡ τριανταφυλλῆ,
ποῦ σῆμερα ἔξαράθης χωρεῖ νὰ ὄπ νεροῦ.

Κ' ἄπ' τὸ λευκὸ σφυ σάβανο, ποῦ μὲ κηλῆδα μαῦρον
καθεὶς σ' αὐτὸ δὲν ὄβρη,
νὰ βροῦν καὶ νὰ πετάξουνε σὺν διαπρασ χροσαλλίδες
τόσους παλαιὰς ἐλλίπιδες.

Φ. — Μὲς στὴν πλημμύραν, Βασιλῆ, τοῦ γλωσσικοῦ χειμᾶρον
συγχώρησε κ' ἐμᾶς τοὺς δᾶδ, τοὺς ποιητὰς τοῦ κᾶρον.
Καὶ δίχως κὸλλυβα ποτὶ καὶ δίχως ἀνδρομᾶντα
σὺ τῆς πατριδος τῆς λευκῆς,
τῆς κᾶρτης, τῆς Ἑλληνικῆς,
μὲ τὴν χιονάτη φοροσᾶ θὰ βασιλεύῃς πάντα.

Τὰ Γραφῆριον τοῦ «Ρωμηῶν» μας, παραλίπια πακῶτων,
ἀριθμὸς κῆνῆτα τρία καὶ ἄτον δρόμον τοῦ Διδότου.